2) Zarzut drugi dotyczący zakresu stosowania obowiązku publikowania w językach urzędowych Unii Europejskiej. Strona skarżąca podnosi, że omawiany obowiązek znajduje zastosowanie również do konsultacji publicznych rozpoczętych przez stronę pozwaną a nie tylko do sprawozdania rocznego, do programu pracy oraz do wytycznych i zaleceń strony pozwanej.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331, s. 48).

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2012 r. — 3M Pumps przeciwko OHIM — 3M (3M Pumps)

(Sprawa T-25/12)

(2012/C 98/38)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: 3M Pumps Srl (Taglio di Po, Włochy) (przedstawiciel: F. Misuraca, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: 3M Company (Saint Paul, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 października 2011 r. w sprawie R 2406/2010-1

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „3M Pumps", dla produktów i usług należących do klas 7, 16 i 38

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: 3M Company

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „3M", dla produktów i usług należących do klas 7, 16 i 38

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2012 r. Bateni przeciwko Radzie

(Sprawa T-42/12)

(2012/C 98/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Naser Bateni (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: J. Kienzle und M. Schlingmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu ([1]) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu ([2]) (Dz.U. L 319, s. 11);

— Obciążenie Rady kosztami postępowania, w szczególności wydatkami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżący podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony skarżącego

— Rada naruszyła prawo skarżącego do skutecznej ochrony, a w szczególności obowiązek uzasadnienia poprzez bark przedstawienia wystarczającego uzasadnienia wpisania skarżącego na listę w załączniku do zaskarżonej decyzji oraz zaskarżonego rozporządzenia.

— Rada nie odpowiedziała na wyraźnie żądanie skarżącego o wskazanie podstaw lub względów oraz przedstawienie odpowiednich dowodów uzasadniających wpisanie skarżącego do załącznika zaskarżonej decyzji oraz zaskarżonego rozporządzenia.

— Rada naruszyła prawo skarżącego do bycia wysłuchanym poprzez nieprzyznanie przewidzianej w art. 24 ust. 3 i 4 zaskarżonej decyzji oraz w art. 36 ust. 3 zaskarżonego rozporządzenia możliwości ustosunkowania się do wpisu na listę sankcji i w ten sposób do spowodowania weryfikacji przez Radę.

2) Zarzut drugi dotyczący brak podstawy do wpisania skarżącego na listy sankcji

— Wskazane przez Radę podstawy wpisania skarżącego na listy sankcji nie pozwalają na ustalenie na jakiej podstawie prawnej dokładnie oparła się Rada.

— Działalność prowadzona przez skarżącego jedynie do marca 2008 r. nie może uzasadniać jej wpisu na listę sankcji w grudniu 2011 r.

— Działalność skarżącego jako prezesa zarządu Hanseatic Trade Trust & Shipping (HTTS) GmbH nie uzasadnia jej wpisania na listę sankcji w szczególności dlatego, że Sąd UE stwierdził nieważność rozporządzenia nr 961/2010 ([3]) w zakresie, w jakim dotyczyło ono HTTS.

— Sama okoliczność, że skarżący był prezesem zarządu brytyjskiej spółki, która w między czasie została rozwiązana, nie uzasadnia wniosku, że zachodziłyby jedna z podstaw wymienionych w art. 20 ust. 1 decyzji 2010/413/WPZiB ([4]) lub w art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 961/2010.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia podstawowego prawa skarżącego do poszanowania własności.

— Wpisanie skarżącego na listę sankcji stanowi nieuzasadnioną ingerencję w jego podstawowe prawo własności, ponieważ skarżący nie jest w stanie pojąć w oparciu o niewystarczające uzasadnienie Rady, na jakiej podstawie został wpisany na listę sankcji względem danych osób.

— Wpisanie skarżącego na listę sankcji jest oczywiście nieodpowiednie dla realizacji celów decyzji 2010/413/WPZiB oarz rozporządzenia nr 961/2010 i stanowi do tego nieproporcjonalna ingerencję w jego prawo własności.

([1]) Decyzja Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 71)

([2]) Rozporządzenie wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 11)

([3]) Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1)

([4]) 2010/413/WPZiB: Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2012 r. — Zjednoczone Królestwo przeciwko EBC

(Sprawa T-45/12)

(2012/C 98/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: K. Beal, barrister, i E. Jenkinson, pełnomocnik)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności oświadczenia o standardach, opublikowanego w dniu 18 listopada 2011 r. przez Europejski Bank Centralny, w zakresie, w jakim określono w nim politykę lokalizacyjną dla systemów rozliczeniowych z udziałem kontrpartnera centralnego [central counterparty clearing systems („CCP")]; oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że EBC nie miał kompetencji w zakresie opublikowania zakwestionowanego aktu albo w ogóle, albo ewentualnie bez ogłoszenia instrumentu legislacyjnego, takiego jak rozporządzenie, przyjętego przez Radę bądź ewentualnie przez sam Europejski Bank Centralny.

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że zakwestionowany akt de jure albo de facto narzuci wymóg posiadania siedziby na systemy rozliczeniowe z udziałem kontrpartnera centralnego (CCP), które będą chciały przeprowadzać operacje rozliczeniowe lub rozrachunkowe w euro, a których codzienne obroty przekraczają pewien wolumen. Zakwestionowany akt narusza art. 48, 56 i 63 TFUE, wszystkie razem lub część z nich, ze względu na to, że:

— CCP z siedzibami w państwach członkowskich spoza obszaru euro, takich jak Wielka Brytania, będą zobowiązane do przeniesienia ich ośrodków administracyjnych i kontrolnych do państw członkowskich, które są członkami Eurosystemu. Będą one także zobowiązane do ukonstytuowania się ponownie jako osoby prawne według przepisów prawa wewnętrznego innego państwa członkowskiego;

— w razie gdy wspomniane CCP nie przeniosą siedziby tak, jak jest to wymagane, nie będą mieć dostępu do rynków finansowych w państwach członkowskich Eurosystemu na takich samych zasadach jak CCP z siedzibami na tym obszarze albo w ogóle;